

Daladier, ministerski predsednik, izjavlja, da ne bo dovolil napada od strani diktatoriev

Danes zvečer po cerkveni po
božnosti se vrši jako zanimiva
seja pevskega zbora Ilirija Jr
in Hi. Starši, udeležite se!

Po nemškem izvirniku K. Maya

„Še kaj povedati?“
 „Sedaj ne. Morebiti pozneje.“
 „Povej sedaj! Pozneje ne boš del ničesar več povedati.“
 „Ne, sedaj ne. Poslušali me boste, sedaj vam pozneje povem, kar vam povedati. Kajti Old Stratland ni človek, ki bi v veter prišel. Kar pove, je res in je močno. Inču čuna bo njegove besede poslušali in jih uvaževal.“
 „Sedaj bom mblčal. Rad bi mislil vašo obsodbo.“
 „Inču čuna se je obrnil in migljal njegov migljaj so se zbratarskega rodu ter sedli z Inču na, Winnetouom in Tanguo k metovanju. Dobro sem videl, da se je Tangua trudil, da bi čim huje osovržil.
 „Med posvetovanjem smo se smeli pogovarjati.“
 „Radoveden sem, kaj nam boste rekli,“ je menil Dick Stone.
 „Posebnega gotovo ne bo.“
 „Prepričan sem, da nam gre o,“ je pravil Will Parker.
 „Za,“ je pritrdil Sam.
 „Lopovi nam ja nič ne verjajo, pa naj povemo v našo obdobje, kar hočemo.“
 „Ker pa se niste tako slabo odločili, sir! Sem se pogovarjati res ali?“
 „Zakaj?“ sem vprašal.
 „Da vas je tako mirno pustil besediti. Mene je kar lopnil po glavi, če sem mu le besedico preznil.“
 „Besediti —? Ste ta izraz reči mislili, sir?“
 „Seveda!“
 „Rivala vam za vašo ljubeznivost?“
 „Besediti je po mojem vsa govorjenje, ki je brezuspešno, če ne motim. In brezuspešno je vaše govorjenje, prav kar moje!“
 „Za pa z mislim drugače.“
 „Nimate povoda, sir, da bi vam mislili o svojih uspehih!“
 „Imam povodov in razlogov, pa še tehtnih.“
 „Tako —? Kateri pa so vaši tehtni razlogi?“
 „Zasliševali so nas, strogo in po govorili, to je res. Pa moremo se le zalegle, vsaj deloma mislim. Saj ste čuli, kaj je Inču čuna povedal! Da je med temi besedami nekaj takih, ki jih utegnil verjeti.“
 „Strogim zasliševanjem so hoteli le strahu nagnati, mi.“
 „V resnici pa nas bodo somleje. Winnetou je govoril o,“
 „Sklenili so, da bom plačal za življenje —“
 „Nikar si nič ne domišljuj, sir! Mar mislite, da si boste s svojim res rešili življenje?“
 „Da.“

"Neumnost! Kaka neumnost! Če so sklenili, da bode te plavali, bode te res tudi plavali. Pa veste kam?"

"No —?"

"V smrt, v žrelo smrti! Ko bode te mrtvi, se spomnite na moje besede in si mislite, da sem prav povedal, hihihihihih!"

Mali čudaški Sam je znal celo v takem skrajno resnem položaju še šale zbijati in se smejeti —.

Njegova veselost ni trajala dolgo.

Posvetovanje je bilo pri kraju, starešine so stopili nazaj v polkrog gledalcev in Inču čuna je razglasil sodbo:

"Poslušajte, vi bojvorniki Apačev in Kiow, kaj se je sklenilo o teh treh belih ujetnikih!"

V posvetu starešin je bilo že prej določeno, da jih bomo pogнали v vodo, nato bi se morali boriti in nazadnje bi jih sežgali na grmadi.

Toda Old Shatterhand, ki je najmlajši med njimi je povedal besede, iz katerih doni mestoma modrost dozerele starosti. Smrt so si zaslužili, pa zdi se, da le niso tako hudo mislili, kakor smo sodili.

Zato smo prvotni sklep razveljavili in sklenili, da naj veliki Duh odloži med nami in med njimi."

Umolknil je, menda, da bi še bolj napel radovednost svojih poslušalcev.

Sam je koj porabil priliko in povedal polglasno:

"Glej, glej —! To bo zanimivo, silno zanimivo! Ali veste, sir, kaj misli?"

"Slutim."

"No, kaj?"

"Dvboj, takozvano božjo sodbo. Ali sem pravo zadel?"

"Da! Vsekakor misli dvboj. Pa med kom? Sem strašno radoveden!"

Tedaj je nadaljeval poglavar:

"Belokožec, ki ga imenujejo Old Shatterhand, je najodličnejši med njimi, se zdi. Zato naj bo odločitev v njegovih rokah. Zavisna pa bo odločitev od tistega izmed nas, ki je po činu najvišji. In ta sem jaz, Inču čuna, poglavar Apačev."

"Vraga —! Vi pa on —!" je šepetal Sam ves razburjen.

"Uff —! Uff —! Uff —!" je šlo čudenje po vrstah rdečih.

Vsekakor so se čudili, da se bo poglavar sam boril z menoj. Izognil bi se bil lahko nevarnosti, v katero se je vkljub vsemu vendar tudi podajal, pa koga drugega določil. In to se jim je čudno zdelo.

Inču čuna je koj povedal tudi razlog, zakaj da se hoče ravno on boriti z menoj. Nadaljeval je:

"Inču čuna in Winnetou sta razžaljena v svoji časti, ker ju je belokožec udaril v obraz, ju pobil na tla in omamil. Ta madež morata oprati. In oprala ga bode ta tem, da se bo eden izmed njiju boril z belokožcem. Winnetou mora odstopiti, kajti jaz sem starejši in poglavar Apačev. Strinja se z menoj. Rešil bom svojo in tudi njegovo čast, ubil bom Old Shatterhanda."

Spet je umolknil.

"Ste lahko zadovoljni sir!" je pravil Sam. "Vaša smrt bo vsaj nagla in brez muk. Toda vidite, kako vam plačuje vaše človekoljubje! Prizanašali ste mu, v zahvalo za pa vas bo vendarle upihnil!"

"Bomo videli."

"Nič ne bomo videli, že vnaprej vem, kako bo! Ali pa mar mislite, da se bode ta enakim orožjem borila?"

"Tega si prav nič ne domišljujem."

(Dalje prihodnjič)

—o—

PODPIRAJTE SLOVENSKE

Píše Mrs. Josephine Erjavec, Joliet, Ill.

8. Št. Vid nad Jjubljano

Minulo bode že kmalo eno leto, od kar sem se udeležila izleta v staro domovino ter dosedaj nisem niti jaz niti druga dopisovalka kaj pisala o šent Vidu. Ker pa večkrat prejmem kako pismo z vprašanjem kako se mi je dopadlo v šent Vidu, bom danes o tem nekoliko opisovala ter ob enem obujala razne spomine na mojo pokojno mamo, ki je bila vzrok, in kateri se imam zahvaliti, da sem se tudi jaz podala čez morje.

Ko še ni bil proglašen izlet v staro domovino, sem prejela pismo od gl. predsednice Mrs. Prislund, ako se pridružim izletu tudi jaz, nakar me je mama takoj začela navduševati naj se priglasim in ob enem pripomnila da kot glavni uradnici se mi spodobi skoraj v dolžnost, se odzvati povabilu. Rekla mi je še mama, naj zagotovo vzamem hčerke s sabo, da bodo videle kako ljudje žive onkraj morja, in ona da ostane doma z mojo tamalo hčerko, da jo bode že pazila in bodem jaz tem lažje bolj brez skrbi potovanja. Na njeno prigovarjanje sem se konečno odločila ter odgovorila gl. predsednici, naj tudi moje ime prišteje k potnicam in nadalje še tri druge člane naše družine. Nato mi je mama še naročala kje in katere se naj obišče, katere naj pozdravim, itd. toda usoda je hotela, da mama ni dočkala dneva ko bi imeli mi odpotovati kajti komaj dva tedna po

tem pogovoru, se je mama že preselila tako nemudoma v večnost . . . toda med tem časom so minili teden za tednom, in skoraj je bil tu čas, ko se je bilo treba posloviti od doma. Čim bližje je prihajal dan slovesa, tem težje mi je bilo pri srcu, kajti misel na mojo malo hčerko, katere ne bom imela stare mame, da pazi na njo, dalje na soproga; na bolnega strica, in na številne druge dolžnosti, vse to mi je kalilo veselje. Imela sem mešana čustva, na eni strani željo in hrepenenje, še enkrat videti domovino, in one lepe kraje, ki jih pisatelji tako opisujejo in opevajo, in na drugi strani skrb za dom . . . Tolažila sem se, da imajo tudi druge potnice enake skrbi in dolžnosti, in sem bila kar nekako vesela, da je že enkrat dan odhoda prišel. Poslovili smo se od doma dne 19. junija, ter se podali z avtom v Chicago v spremstvu naših članic Mrs. Anna Rogel, njene hčerke Mary ter Mr. Marko Kozomany, vsi iz Jolieta, ki so se z menoj vred udeležili se izleta. Prišedši v Chicago so nas že čakali moji sorodniki Mr. Louis Šetina z družino in drugi prijatelji. V zadnjem trenutku smo si še enkrat podali roke, še eno zadnjo naročilo, še en pozdrav za svoje v domovini, in morali smo že hiteti v vagon, kamor so našo prtljago že odali. Pogledam iz okna in vidim kako moja mala hčerka,

milo in obupno steguje svoje male ročice proti meni, in me prosi "mama ne proč" mama ne proč" ... dobro za nas, da se je vlak v tistem trenutku začel pomikati naprej, kajti vest se mi je že začela oglašati ali delam prav, da pustim tako malo hčerko v takem obupu? Toda imeli smo dobro družbo na vlaku, ki so imeli vsi skoraj enake poslovilne trenutke, vendar so me vsi tolažili, in kmalo smo bili vsi v boljši volji, za katero zabavo nam je dobro skrbel Mr. Marko Kozoman, sopotnik iz Joliet, in katerega pot je bila obiskati mater v Dalmaciji. Kateri izmed naših številnih sopotnikov se ga ne spominja?

Prišli v New York dva dni predno je parnik odplul kajti želeli smo videti, mesto od kraja do kraja, in se zanimati za razne newyorške čudeže.

Našo pot po morju ne bom opisovala, kajti bilo je že večkrat poročano, in bi bilo brez pomena ponavljati. Vendar ko stopimo na evropska tla, smo bili Bogu hvaležni, da smo prišli zdravi in srečni čez morje, na kar se podamo drugi dan, ko si ogledamo Paris, proti domu.

Če ravno je vlak drvel hitro naprej, vse prepočasi so se mi vиеkle postaja za postajo, mesto za mestom, je vse prepočasi izginjalo. Konečno smo prišli čez jugoslovansko mejo, na Jesenice nato v Kranj, Škofjo Loko, Medvode, in približevali smo se šent Vidu. Tukaj vstopim k oknu in opozorim moje hčerke, da vidijo moje rojstno hišo, ki je stala tik ob kolodvoru, "pri Restavraciji" ter ji zakličem. "Pozdravljena mi hišica očetova, pozdravljena ti mili moj dom." Od daleč sem zagledala pokopališče, šent Vidsko cerkev ter sem se spomnila na številne moje sorodnike, ki tu počivajo in kateri bi me danes tako radi pozdravili. Še nekaj minut in že zagledamo ljubljansko postajo. Tukaj je bilo toliko ljudstva, da bi človek moral vprašati od kod vsi ti pridejo, izgledalo je kot da je vsa Ljubljana na postaji. Se še ni vlak do cela ustavil, že so mi segali v roke, jaz sem že od daleč opazila moje sorodnike, kateri so mi podajali že od daleč roke in cvetlice. Komaj izstopim iz vlaka mi vsi kratki zakličejo "Pozdravljena nam Pepca zopet med nami." Toda moj odzdrav jim je bil. "Pozdravljena mi mila domovina, zopet te po 11. letih vidim. Zopet se nahajam po dolgih 11. letih na tvojih tleh." Toda v istem trenutku so dožvelji moje sorodniki veliko presenečenje, kajti mislili so, da pridem sama jaz z izletom, toda kako so strmeli, ko jim predstavim moje dve hčerki, in pa ata (katerega so takoj spoznali) kajti kadar sem jim naznanila moj prihod sem jim omenila da pridem sama, radi tega je bilo presenečenje tem večje, da so videli še nadaljne tri člane naše družine. Občudovanja ni bilo konca ne kraja, vsak se je čudil, da so moje hčerke tako zrastle po 11. letih od kar so jih nazadnje videli, seveda če vrjamate ali ne, meni so rekli da sem vedno enaka, (ne vem ali bi to štela k poklonu ali kaj?) Ker je bil sprejem pripravljen v počast S. Ž. Z. smo se morali za isti dan posloviti, toda s pripombo, da pridemo in jih obiščemo takoj naslednji dan. G. Anton Kralj, moj sorodnik, pri katerem sem imela moj začasni dom v Ljubljani, je uredil za našo prtljago, nakar se poslovimo od vseh izletnic po naši malici na kolodvoru ter se podamo proti domu. Ko se malo spočijemo in vse potrebno uredimo, na moje željo spremi nas g. Kralj (tajnik pri Zadržni Zvezi v Ljubljani) po okolici, da vidim ako je vse še tako kakor je bilo takrat pred 11. leti. Najprvo sem želela videti cerkev sv. Nikolaja, katere je samo nekaj minut proč od našega doma, in v kateri škofuje nadškof Rožman. Šli smo dalje po mestu na "Rotovž" na troje mostje, na trg, v frančiškansko cerkev, v Zvezdo, v Tivoli par-

to se naspotimo v cerkev sv. Nikolaja k sveti maši, in tu je bila daritev z libero ter slovesna črna peta sveta maša. Ker je bilo večje število cerkvenih dostojanstvenikov ter je imel mašo sam škof Rožman, se mi je začelo v glavi svitati, za katerega bi se ta maša darovala. Na misel mi je prišlo, da je mogoče obletnica za nadškofom Jegličem, in ko se opazim župana dr. Adlešiča in gobanico Natlačen ter še druge oblastne zastopnike je bil moj sum potrjen. Dobro se mi je videlo, da sem imela priliko biti pri taki slavni črni maši za pok. škofom Jegličem.

Prišedši domov so me že čakali sorodniki in sicer Anica Pavlinič iz Zagorja in pa teta mojega soproga iz Šent Vida pri Stični. Vsaka je hotela vedeti, kedar pridejo na vrsto, da jih obiščem.

Isti dan popoldne smo šli na pokopališče pri Sv. Križu, kjer sta pokopani moja teta Ivanka Kralj ter njena hčerka Ivica Kralj, kateri sta še obe bili zdravi in veseli ob našem zadnjem obisku, toda sedaj jih že več let krija črna zemlja.

Isto popoldne smo obiskali mojega bratranca ter soproga Franc Lisjakove ter sestrično Francico Junc in soproga, vse stanujoče v Štefanji vasi, ki je tik pri Ljubljani ali tik pri Mostah. Čudila sem se krasnim izbirkam cvetlic in drugim sadnim drevesom, kakater ima moj bratranec na svojem vrtu. Takega vrta kot ga imam on se pač tako lahko ne dobi. Človek mora imeti pravo veselje, da oskrbuje svoj vrt, da je kot en paradiž.

Kmalu nam je čas minul in moralni smo domov, da smo šli zarana drugi dan v Šent Vid v moj rojstni kraj. Zelo pripravnopot imajo sedaj do Šent Vida kajti sedaj vozi tramvaj vsakih 10 minut, kar pa pred 11 leti tega ni bilo, in se še dobro spominjam kako smo takrat se vozili s starim avtomobusom, ki nas je metal enkrat na to stran enkrat na drugo. Seveda mnogo taki vožnji je pripomogla tako slaba cesta, kar pa je sedaj vse gladko tlakovana kakor vsaka ameriška cesta in je pravi "highway" med Ljubljano ob Št. Vidu do Jesenic in še dalje. Ko smo se tako vozili s tramvajem našo prvo pot v Šent Vid ter našo prvo nedeljo od kar smo v domovini, smo se čudili kako je ta stran Ljubljane zrastle, hiša zraven hiše, kakor gobe ob dežju, vse tako naseljeno, in vse tako moderno preurejeno, da je v resnici občudovanja vredno. Tak vtis naredi Šent Vid kakor pravo predmestje Ljubljane. Ko smo izstopili iz tramvaja, nam pride naproti moja teta, soproga mojega strica Franc Šetina, katereja je v kljub svojim 82. letom še čvrsta, če ravno take žene so še toliko prestale na tem svetu, ter na spremi teta v cerkev. Tukaj pred oltarjem Sv. Vida, sem se zahvalila Bogu za tako srečno pot ter ob enem so se mi solze ulile kajti spomnila sem se na mamo, kako srečna bi bila tudi ona, ako bi mogla z nami vred tu pred oltarjem svetega Vida še enkrat klečati, da bi še enkrat vstopila v hišo božjo, kamor je ona v mladih letih pohajala, da bi še enkrat zamogla zapeti iz kora, kjer je pela 12 let po organizmom žirovnikom, kot prava pevka.

Vsako malenkost sem si v cerkvi ogledala, videla sem krstni kamen, pri katerem sem bila krščena, isti kamen pri katerem je bila krščena moja mama in ata in vsi moji predniki. Videla sem v duhu vse doživljalje življenja moje mamete ter vzdihnila kako srečna bi bila danes tukaj v rojstni vasi ako bi bila še mama živa. Po maši smo šli na pokopališče, kamor so nas tudi spremili farani, kateri so izvedeli, da smo prišli iz Amerike ter pozdravili nam še mrtve sorodnike. Videli smo nove grobove sorodnikov, kateri so bili še vsi zdravi pred 11 leti, toda danes jih ni bilo, da

mno go znancev, med njimi tudi grob in spominik pok. Frank Sakserja iz New Yorka ki je bil lastnik "Glas Naroda" in kateri je šel svoja zadnja leta življenja preživeti v Šent Vid. Pred šolo, katera je velika in moderna zgrajena, so nas ustavili farani in znanzi iz davnih dni ter spraševali po tem in onem v Ameriki in ako je njih hčer ali njih sin tu, di prišel iz Amerike in kako se imajo in zakaj jih ni. Takih vprašanj smo bili najbolj žalostni, kajti radi bi jih spravili v veselje in jim naznanili prihode njih dragega, kar pa seveda ni bilo mogoče. Šli smo dalje po lepici cesti po Šent Vidu, v spremstvu sestrične Anice Pavlinič iz Zagorja, katera je tu ostala naš sprejem in teta Marija Šetina, ter Viktorjem ter se ob potu tu in tam ustavljali in spraševali, kdo tu sedaj živi in čigava je ta nova hiša. Šli smo moje mamine rojstni hiše, katera danes več ne stoji temveč le prostor in še tega sedaj lastuje župnija. To omenjam ker mnogi čitatelji iz Šent Vida se bodo spominjale hiše pri "Klajb." Naša pot je bila do Guncle in tu smo videli dve cesti, ena ki vodi k moji rojstni hiši in dalje proti Šmarni Gori. Kdo nas je videl in kje smo se ustavljali? Vsak je je spraševal po mami, na eno stran mi je bilo to v žalost na drugi v ponos, kajti razvidela sem kako zelo popularna je morala biti moja mama v svojih lastih.

(Dalje prihodnjič)

Kralj in kraljica se bojita ceremonij v Ameriki

Sudbury, Ontario, Kanada, 6. junija. Angleški kralj in kraljica z največje radovednosti pričakujeta svoj obisk v Zedinjenih državah, dasi se nekoliko bojita ogromnih ceremonij, ki jih čakajo v Washingtonu. Po njunem zatrdilu bo to največji dogodek v njunem življenju. Nikdar se ni še pripetilo, da bi kak angleški kralj obiskal Zedinjene države, dasi so bile nekoč lastnina angleških kraljev. Angleški kralj kot maj čaka, da se sestane s predsednikom Rooseveltom. Obisk angleške kraljeve dvojice v Zedinjenih državah bo trajal štiri dni.

Španska armada nada- ljuje z demobilizacijo

Madrid, 6. junija. General Franco je dal povelje, da se mora demobilizirati 420.000 moških njegove armade, ki šteje 1.000.000 vojakov. Dežela je mirna in ji ne preti nobena nevarnost. Včeraj je odpotovalo domov tudi 500 portugalskih vojakov, ki so se borili za generala Franca.

Predsednik Roosevelt odlikovan od katoličanov

Washington, 6. junija. Narodna organizacija katoliških vojnihih veteranov je izročila včera predsedniku Rooseveltu red sv. Sebastijana in ga je imenovala svojim častnim članom. Vojaški kaplan organizacije Rev. Edward Higgins je predsedniku osebno izročil odlikovanje.

MALI OGLASI

Hiša naprodaj

Naprodaj je jako lepa hiša
Ima 6 sob, kopališče. Cena samo
\$3,200.00. Zglasite se pri John
Rusnov, 3531 E. 78th St. (135

Delo dobi

izurjen prodajalec, Slovenec ali Hrvat, ki ima izkušnje v prodaji blaga in ki ima dobre znane v naselbini. Prodajal bi po hištvu. Plača in provizija. Dobri človek ima lahko izvrsten za služek. Oglasite se takoj pri

The Furniture Mart

15428 Waterloo Rd. (134)

Delo dobi
dober slovenski krojač, ki se ra
zume tudi na likalni stroj. Zgla
si naj se pri

Frank Poje

Ko je država Porto Rico odprla svoj paviljon na razstavi v New Yorku, je Josefina Veve izlila eno galono ruma v mal ribnik. Škoda ga je bilo, bi rekli, posebno še, če je bil mršten.

Starodavno mesto Quebec, Kanada, kjer se je izkrcala angleška kraljeva dvojica ob prihodu v Kanado.

Skrivnosti ruskega carskega dvora

ROMAN

Car Aleksander se je odločil, da odpotuje v Moskvo. Za ta njegov sklep je zvedel tudi Ivan Kardov.

Mislil je, da se bo mu sedaj nudila ugodna prilika da se maščuje nad carjem.

Približno tri ure pred Moskvo je stala ob železnici majhna železniška stražarnica, kjer je izvrševal svojo službo stari Gregorij Targojev.

Ko je sedel nekega večera pri oknu, je zaslišal tiho trkanje na vrata.

—Naprej! — zakliče Targojev.

V sobo je vstopil elegantno obleden gospod.

—S čim vam lahko postrežem? — ga vpraša starček.

—Hotel bi se tukaj sestati z neko damo in za odškodnino vam bom plačal sto rubljev.

—Če ni nič drugega, vam ne bom delal zapreke — odgovori Targojev.

Oba moža sta se nekaj časa pogovarjala, a nato je rekel tujec: —Utrujen sem in zato se bom vlegel, da malo zadremam.

—Le zaspite — mu odgovori Targojev, — med tem pa bom jaz pregledal progo, ker se pelje danes car v Moskvo.

On vzame svetiljko ter odide iz sobe.

Komaj je zaprl vrata za seboj, skoči tujec, ki ni bil nihče drugi kot Ivan Kardov, s svojega ležišča ter gre za uradnikom.

—Ne morem priznati njegovega življenja, — zamrmra Kardov — ker mi je na poti.

Kardov se je priplazil k Targojevu, ki je pregledaval progo, ter ga udaril s vso močjo po glavi z železno palico, ki jo je našel v hiši.

Targojev je kriknil ter se zgrudil brez zavesti na tla.

Kardov je odvrlel mrtvega uradnika od proge, a nato je vzel iz žepa svoje suknje nek zavitek, ter ga postavil na tračnico.

—Tako, tokrat ne boš ubežal smrti, car Aleksander, — zamrmra Kardov.

Zavitek z dinamitom je ležal na tračnici.

Vlak, v katerem se je vozil car Aleksander, je bil oddaljen še četrto ure od tega mesta.

Z grozno naglico je dirjal skozi noč.

Car je igral z bratom Evstahijem šah.

—Zopet si me premagal, Evstahij, — reče Aleksander ter se zlekne v naslonjač.

—To je za mene velika čast, — odgovori brat Evstahij, — ker sem jaz edini človek na svetu, ki lahko reče, da je premagal carja Aleksander II.

Car se nasmehne.

—Ti si pozabil na nihiliste, — odvrne on — tudi oni me bodo premagali.

Nato naroči car svojemu adju-

tantu, naj se pobriga za zajutrek. Naenkrat se začuje rezek pisk lokomotive.

V istem trenutku se zaslišijo tudi neki glasovi.

Vsi skočijo s svojih prostorov.

—Kaj to pomeni? — zakliče car.

—Bil je navaden signal — reče adjutant. — Najbrž bomo kmalu v Moskvi.

—Ne, ne — ga prekinе duhovnik. — Poznam vse signale in vem da vlakovodja ne sme zvižgati, razen, če preti kaka nevarnost.

—Glejte, vlak se je ustavil.

—Kaj se je zgodilo? — zakliče car ter odpre okno.

Vlakovodja, ki je skčil z lokomotive, obstoji pred carjem, ga pozdravi in reče:

—Veličanstvo! Moral sem ustaviti vlak, ker leži na tračnicah neka ženska.

Ali ste jo odstranili s proge.

—Moji kurjači so jo odstranili.

—Hočem videti nesrečnico — reče car ter stopi iz svojega voza.

Ko je car prišel k gruči ljudi, ki se je zbrala okrog nesrečne žene zapove:

—Luč, takoj prinesite luči!

Ko je Ivan Kardov položil dinamit na tračnico, je vladala tam okrog popolna tišina.

Toda naenkrat se začuje iz šume, kjer je ležal umorjeni železničar, glasen krik.

Med drevjem se pojavi neka ženska, oblečena v belo obleko, kakršno so navadno nosili v bolnišnicah.

Ta žena je bila velika vojvodinja Hela.

Prej je bila v norišnici doktorja Kalčeva, toda oblasti so zaprle ta zavod.

Doktor Kalčev je namreč sam znorel, ko se je pri padcu po stopnicah ranil na glavi.

Ko so prevažali bolnike iz zavoda se je Heli posrečilo pobegniti.

Dolgo se je potikala okrog in živela ob miloščini dobrih ljudi.

V tem času je bila v bližini postaje, kjer je bil tudi Kardov.

Ko je mislila bežati preko proge se je spotaknila.

Obležala je nezavestna na progi.

Vlak se je približeval z neverjetno brzino.

Še par trenutkov in nesrečna žena bo zdrobljena pod kolesi.

V zadnjem dipu jo je opazil vlakovodja ter še pravočasno ustavil vlak.

—Nekdo leži na progi! zakliče kurjačem.

—Mogoče kak samomorilec, ali kaka lutka napolnjena z dinamitom. Pojdimo pogledat!

Ko so prinesli luči, car naenkrat prebledi ter zakliče:

—Kaj, ali sanjam. Ta obraz me je že večkrat preganjal v mojih sanjah.

—Kdo je to? — vpraša carjev duhovnik.

—Kaj je ne poznaš? Saj to je vendar velika knežinja Hela.

—Odnosite jo v moj voz, ter jo položite v posteljo!

Carjev ukaz je bil takoj izvršen.

Nato se car obrne k svojemu telesnemu zdravniku ter ga vpraša:

—Kaj mislite, ali bo kedaj zdrava?

—Zelo malo upanja je, Veličanstvo.

—Uboga Hela! — zamrmra Aleksander II. ter položi svojo roko na njeno glavo.

V tem trenutku se začuje zunanji zopet krik.

Predno je mogel car vprašati, kaj to pomeni, je že pritekel vlakovodja.

V roki je držal nek zavoj.

—Veličanstvo v tem zavoju je dinamit.

—Nihilisti so nas hoteli poginati v zrak. Še par metrov in bil bi mrtvi.

Car takoj zapove, da se preišče cela okolica.

Čez dobre četrto ure so vojaki gardisti prinesli mrtvo truplo Gregorija Targojeva.

—Sedaj razumem — reče car. — Ta nesrečnej je žrtev svoje dolžnosti.

V železničarjevi hišici pa so med tem ujeli bivšega policijskega ravnatelja Ivana Kardova.

Aleksander II. je videl, kako so vojaki peljali nekega človeka kot žival.

Adjutant stopi k carju ter mu javi:

—Veličanstvo, ujeli smo atentatorja. On je Ivan Kardov!

—Kardov? — zakliče Aleksander II.

Kardov mirno prizna, da je položil dinamit na progo. Žal mu je samo to, da se njegova namera ni posrečila.

—Odvedite ga, — zapove car. — Toda dobro pazite nanj. Kdor zakrivi njegov beg, bo moral umreti.

—Ubijte me takoj na mestu — reče Kardov.

Car se še enkrat obrne.

—Ivan Kardov, za tebe imam drugo kazen, še hujšo kot je smrt.

—Obsojen si na dosmrtno izgnanstvo v Sibirijo.

—Do smrti boš moral delati v najstrašnejšem rudniku v Kari.

—Še prej pa ti bodo odrezali obe nogi, da boš moral hoditi po bergljah kot pohabljenec.

Na tako kazen niti Ivan Kardov ni bil pripravljen.

Milost — zakliče Kardov.

—Milost hočeš! Ali si imel ti usmiljenje z nami.

Deset minut pozneje je vlak nadaljeval vožnjo.

V DOLINI BLAŽENIH

Bakunjin, Palen in Sonja so bili samo še par dni oddaljeni od doline blaženih.

Sonja je bila tako zmučena, da so se morali ustaviti, da se odpočijejo.

Komaj se je mogla držati v sedlu.

V kočici nekega Armenca so našli prenočišče.

V kočici ni bilo ravno mnogo prostora.

Razen tega pa je stanoval pri Armencu še nek tujec, ki je iskal v puščavi zavetje pred preganjalci.

V vsakem tujcu je videl ruske vohune, tako tudi v Bakunjinu, Palenu in Sonji.

Zvečer se je splazil ta stari si-vi tujec, ki ni bil nihče drugi kot komedijant Jagodkin, da bi zvedel zakaj je ta trojica prišla v ta pusti kraj.

Bakunjin in Palen sta se ta-

kaj vlegla toda zaspali nista mogla.

Bakunjin je bil pred veliko odločitvijo.

Sedaj se hoče podati v dolino blaženih, da se prepriča, da li je govoril albe Falieri resnico.

Bakunjin je verjel, da se nahaja tam neprecenljivo bogastvo.

—Do sedaj si mi zvesto pomagal — spregovori Bakunjin — zato ti hočem razodeti, kaj namravam.

Nato pripoveduje svojemu prijatelju, kaj je zvedel v Petro-pavlovski ječi od Fallierija.

—Kmalu bo to bogastvo v naših rokah, potem pa bomo lahko delovali.

—Toda ali si pomislil na nevarnosti? — vpraša Palen.

—Nevarnosti? — Za nevarnosti se ne brigam. Če pa umrem, bom umrl v zavesti, da sem hotel storiti nekaj dobrega.

—Tebe, dragi prijatelj, sem določil za svojega naslednika, — doda nato Bakunjin.

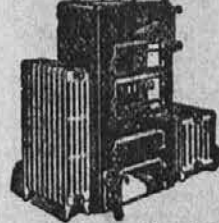
—Ti lahko nato vzameš blago, — ter storiš z njim, kakor sem jaz mislil.

(Dalje prihodnjič)

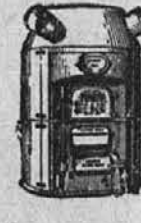

Jack Kramer, ki igra z St. Louis žogometnim teamom.

AMERICAN RADIATOR PRODUCTS WOLFF HEATING CO. GRELNI INŽENIRJI

Gorak zrak, para, vroča voda, plin, olje, air conditioning. — Popravljamo vse vrste furneze in boilerje.
NOBENE GOTOVINE TAKOJ, PLACATE V TREH LETIH
Urad in razstava vseh predmetov na
715 E. 103 ST. GLENNVILLE 9218
Vprašajte za našega zastopnika — Stefan Robash

Hranilne vloge

Vse vloge zavarovane do \$5000 po Federal Savings & Loan Insurance korporaciji.

TEKOČE OBRESTI PO 3%

Preglejte svoje investicije, če Vam pri-
našajo dovolj obresti z zadostno var-
nostjo.

ST. CLAIR SAVINGS & LOAN CO.

6235 ST. CLAIR AVENUE

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA

"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena \$2.00
in stane samo:

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA

6121 St. Clair Ave. — Cleveland, O.

ZENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskar-
na vam tiska krasna poročna
vabila po jako zmerni ceni. Pri-
dite k nam in si izberite vzorec
papirja in črk.

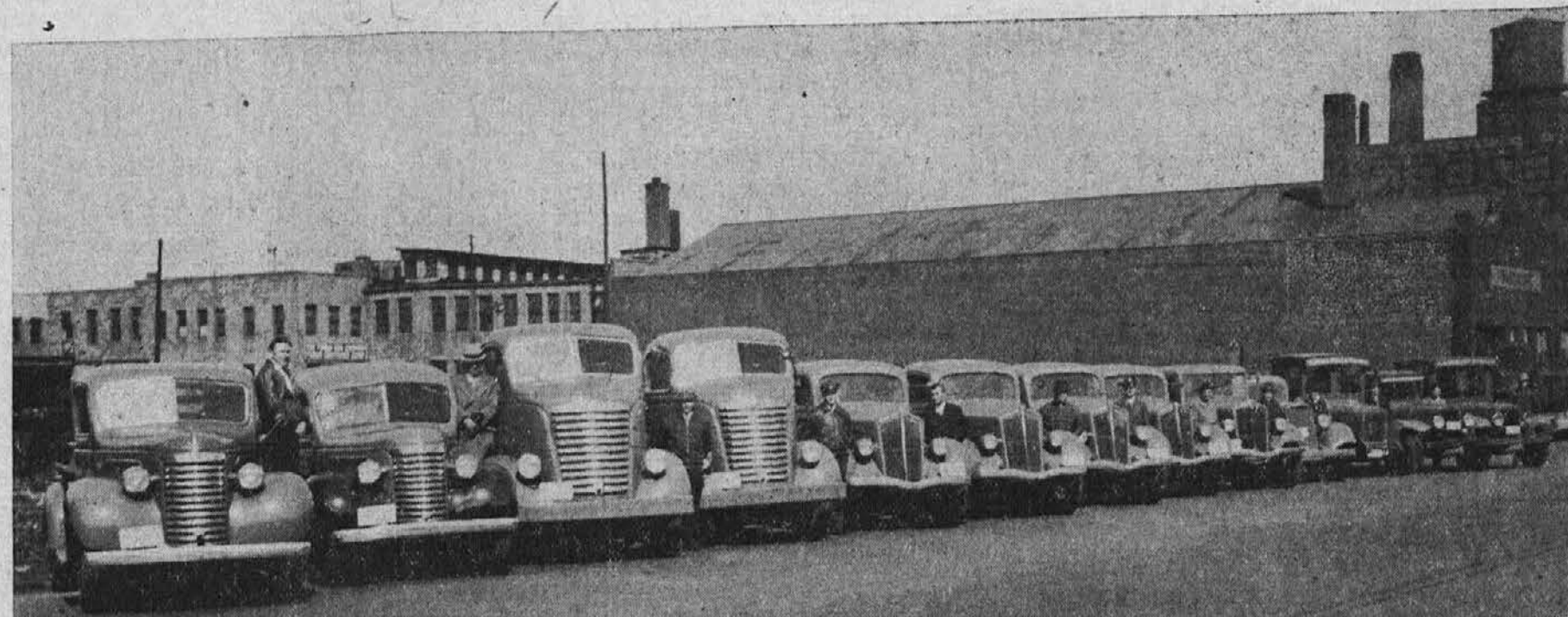
Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0623

Daniel C. Roper, levo, je bil imenovan za ameriškega
poslanika v Kanadi.

Kadar imate svatbo, krstijo, piknik, ali najsi bo kakršnekoli veselice ali prireditve, se vam toplo pripo-
ročam z mojimi vsakovrstnimi mehkiimi pijačami. Jamčim vam, da boste dobili najboljše in najcistejše, kar
se sploh more dobiti.

Imam tudi več vrste pive kot

ALE in HALF-AND-HALF

POKLIČITE PO TELEFONU HEnderson 4629

in pripeljali bomo najsi bo na dom, v dvorano ali na piknik na farme, kamorkoli želite.

DOUBLE EAGLE BOTTLING CO.

6511-19 St. Clair Ave.

John Potokar, lastnik

HEnderson 4629